

«Ο Θεός, όστις έκαμε τον κόσμον και πάντα τα εν αυτώ, ούτος Κύριος ων του ουρανού και της γης, δεν κατοικεί εν χειροποιήτοις ναοίς, ουδέ λατρεύεται υπό χειρώ των ανθρώπων ως έχων χρείαν τινός, επειδή αυτός δίδει εις πάντας ζώην και πνοήν και τα πάντα· και έκαμεν εξ ενός αίματος παν έθνος ανθρώπων, διά να κατοικώσιν εφ' όλου του προσώπου της γης, και διώρισε τους προδιατεταγμένους καιρούς και τα οροθέσια της κατοικίας αυτών, διά να ζητήσιν τον Κύριον, ίσως δυνηθώσιν να ψηλαφήσωσιν αυτόν και να εύρωσιν, αν και δεν είναι μακράν από ενός εκάστου ημών (Πράξεις, ιζ' : 24-27)

«Μη μεριμνάτε περί μηδενός· αλλ' εν παντί πράγματι ας γνωρίζονται τα ζητήματά σας προς τον Θεόν μετ' ευχαριστίας διά της προσευχής και της δεήσεως. Και η ειρήνη του Θεού, η υπερέχουσα πάντα νοούν, θέλει διαφυλάξει τας καρδίας σας και τα διανοήματά σας διά του Ιησού Χριστού» (Φιλιππησίους, δ' : 6-7)

Ο Τριαδικός Θεός προς το τέλος της δημιουργίας του κόσμου, όταν ήταν να δημιουργήσει τον άνθρωπο είπε: **«Ας κάμωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημών, καθ' ομοίωσιν ημών»** και στη συνέχεια

‘έπλασε Κύριος ο Θεός τον άνθρωπον από χώματος εκ της γης. και ενεφύσησεν εις τους μυχθήρας αυτού πνοήν ζωής, και έγεινεν ο άνθρωπος εις ψυχήν ζώσαν’ (Γένεση, α' :26, β' :7). Έτσι ο άνθρωπος έχει πνεύμα, δοσμένο από το Θεό, με το οποίο επικοινωνεί μ' Αυτόν. Οι πρωτόπλαστοι είχαν άμεση επικοινωνία με το Θεό, μιας και άκουγαν τη φωνή Του και συνομιλούσαν μ' Αυτόν.

Βέβαια ο Θεός έκανε τον άνθρωπο ελεύθερο και του έδωσε τη δυνατότητα να επιλέξει αν θέλει να εκτελέσει το θέλημά Του. Έτσι επέτρεψε στον διάβολο να παρέμβει και να πλανήσει την Εύα με τελικό αποτέλεσμα την είσοδο της αμαρτίας και του μισθού αυτής που είναι ο θάνατος, στη ζωή των πρωτοπλάστων. Άμεση συνέπεια της αμαρτίας ήταν η εκδίωξη των πρωτοπλάστων από τον παράδεισο και η διακοπή της καθημερινής επικοινωνίας τους με το Θεό.

Στη συνέχεια βλέπουμε τα δύο πρώτα παιδιά των πρωτοπλάστων, τον Κάιν και τον Άβελ, να έχουν κάποια επικοινωνία με τον Θεό και να του προσφέρουν θυσία από τα προϊόντα που παρήγαγαν. Ο Θεός ανταποκρίθηκε θετικά μόνο στη θυσία του Άβελ και έλεγξε τον Κάιν που οργίστηκε, εξηγώντας του, ότι υπάρχει αμαρτία στη ζωή του. Δυστυχώς ο Κάιν αντί να μετανοήσει, σκότωσε τον αδελφό του.

Στις γενιές των ανθρώπων που ακολούθησαν βλέπουμε την αμαρτία να αυξάνει με αποτέλεσμα στη όγδοη γενιά μετά τον Αδάμ, οι μόνοι άνθρωποι που είχαν σωστή επικοινωνία με το Θεό και υπάκουαν στο θέλημά Του, ήταν ο Νώε, η γυναίκα του, τα τρία παιδιά του και οι τρεις νύφες του. Ο Θεός για να μη διαφθαρούν και αυτοί, αναγκάστηκε να κάνει τον κατακλυσμό. Στις γενιές των ανθρώπων που γεννήθηκαν μετά τον κατακλυσμό και γενικά στα διάφορα έθνη που σχηματίστηκαν, βλέπουμε να επικρατεί η ειδωλολατρία αντί της λατρείας του αληθινού Θεού.

Βέβαια πάντα υπήρχαν ειλικρινείς άνθρωποι που είχαν επικοινωνία με τον αληθινό Θεό. Μέσα στην Αγία Γραφή διαβάζουμε σχετικά με πολλούς πιστούς ανθρώπους που προσεύχονταν στον Θεό και ο Κύριος τους απαντούσε και τους χρησιμοποιούσε στο έργο που είχε καθορίσει. Βλέπουμε τον ονομαζόμενο πατέρα της πίστης, τον Αβραάμ, να υπακούει στην κλήση του Θεού και να πιστεύει στην επαγγελία που του έδωσε, ενώ δεν είχε ακόμη παιδί, ότι οι απόγονοί του θα είναι αναρίθμητοι σε πλήθος. Έτσι από τον Αβραάμ προήλθε ο λαός Ισραήλ, που ήταν ο μόνος λαός που είχε, έστω κατά μέρος και κατά καιρούς, επικοινωνία με τον αληθινό Θεό. Γνωστοί άνδρες πίστεως από το λαό αυτό, όπως ο Μωυσής, ο Ιησούς του Ναυή, ο Σαμουήλ, ο Δαβίδ, ο Ησαΐας, ο Ιερεμίας, ο Δανιήλ και άλλοι, συνομιλούσαν με τον Θεό στην προσευχή τους και λάβαιναν οδηγίες τι να κάνουν έτσι ώστε να διατηρείται στο λαό τους η επικοινωνία με τον αληθινό Θεό και ο εξ αυτής απορρέων αγιασμός.

Έτσι όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, μέσω της αγίας παρθένου Μαρίας, ενανθρωπίστηκε ο Υιός του Θεού Ιησούς Χριστός, ο οποίος πλήρωσε με το άγιο αίμα Του, πάνω στο σταυρό του Γολγοθά, για τις αμαρτίες όλων των ανθρώπων όλων των εθνών και φυλών και αναστήθηκε για τη δικαίωσή τους. Συνεπώς από την ανάσταση του Κυρίου μέχρι σήμερα, η επικοινωνία του ανθρώπου με τον αληθινό Θεό έχει προϋπόθεση την αποδοχή εκ μέρους του πιστού αυτής της λυτρωτικής θυσίας, μιας και ο ίδιος ο Κύριος είπε: **‘Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, ειμή δι’ εμού’** (Ιωάννης, ιδ’ :6). Όταν λοιπόν κάθε άνθρωπος δεχθεί τον έλεγχο του Αγίου Πνεύματος, μετανοήσει για τις αμαρτίες του και πιστέψει ότι ο Ιησούς Χριστός έχυσε το αίμα Του και για τις δικές του αμαρτίες, τότε θα Τον επικαλεστεί και ο Κύριος θα τον βεβαιώσει για την αλήθεια των γεγραμμένων, δίνοντας του συγχώρεση και ανάπαυση στη ψυχή του. Τότε ο Πατέρας Θεός αναγεννάει τον πιστό άνθρωπο σε ζωντανή ελπίδα και τον κάνει παιδί Του.

Από κει και πέρα το αναγεννημένο παιδί του Θεού, για να αυξάνεται πνευματικά, πρέπει να έχει καθημερινή επικοινωνία με το Πατέρα Θεό. Η προσευχή είναι το μέσο επικοινωνίας του ανθρώπου με τον Θεό. Διαβάζοντας τη Καινή Διαθήκη, παρατηρούμε ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός προσευχότανε αδιαλείπτως και μάλιστα σύστηνε στους μαθητές του: **«Προσέχετ**

ε, αγρυπνείτε και προσεύχεσθε διότι δεν ξέχετε ποτέ είναι ο καιρός»

(Μάρκος, ιγ':33) και :

«αγρυπνείτε και προσεύχεσθε, δια να μην εισέλθete εις πειρασμόν το μεν πνεύμα πρόθυμον, η δε σάρξ ασθενής»

(Μάρκος, ιδ': 38). Ακόμα, διαβάζουμε τα λόγια της προσευχής του Κυρίου στο 17

ο

κεφάλαιο του Ευαγγελίου του Ιωάννη, ο οποίος προσευχότανε για τον εαυτό Του, τους μαθητές Του και αυτούς που θα σώζονταν από το κήρυγμα των μαθητών. Επίσης στην προς Εβραίους επιστολή διαβάζουμε σχετικά με τον Κύριο Ιησού:

«Ὅστις εν ταις ημέραις της σαρκός αυτού, αφού μετά κραυγής δυνατής και δακρύων προσέφερε δεήσεις και ικεσίας προς τον δυνάμενον να σώζη αυτόν εκ του θανάτου, και εισηκούσθη διά την ευλάβειαν αυτού, καίτοι ων υιός, έμαθε την υπακοήν αφ' όσον έπαθε. Και γενόμενος τέλειος κατεστάθη αίτιος σωτηρίας αιωνίου εις πάντας τους υπακούοντας εις αυτόν»

(Εβραίους, ε':7-9). Ο Χριστός υπέφερε σαν άνθρωπος και πόνεσε και επειδή δοκιμάστηκε σαν άνθρωπος έδωσε ο ίδιος το παράδειγμα της προσευχής και της νηστείας, επειδή αυτά τα δυο είναι χρήσιμα πνευματικά όπλα του χριστιανού για να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις του πονηρού στη ζωή του, σύμφωνα με το γεγραμμένο:

«Τούτο δε το γένος δεν εξέρχεται, ειμή διά προσευχής και νηστείας»

(Ματθαίος, ιζ':21).

Ο Κύριος μας διδάσκει πώς πρέπει να προσευχόμαστε ώστε να υπάρχει απάντηση, λέγοντας να μη προσευχόμαστε για να μας επαινούν οι άνθρωποι, να μην βαττολογούμε επειδή ο Θεός ξέρει τι έχουμε ανάγκη και μας σύστησε να λέμε τη προσευχή που είναι γνωστή σαν το «Πάτερ ημών». Βέβαια αυτή την προσευχή δεν είναι να τη λέμε τυπικά, αλλά να εννοούμε την ιεραρχία των αιτημάτων που θέτει όπως και να μη λέμε ψέματα λέγοντας **‘ συγχώρησον εις ημάς τας αμαρτίας ημών, καθώ ς και ημείς συγχωρούμεν εις τους αμαρτάνοντας εις ημάς**

’, διότι όπως ο Κύριος συμπληρώνει **‘**

εάν συγχωρήσητε εις τους ανθρώπους τα πταίσματα αυτών, θέλει συγχωρήσει και εις εσάς ο Πατήρ σας ο ουράνιος εάν όμως δεν συγχωρήσητε εις τους ανθρώπους τα πταίσματα αυτών, ουδέ ο Πατήρ σας θέλει συγχωρήσει τα πταίσματά σας

’(Ματθαίος, ς':6-15). Επίσης, ο Θεός ευαρεστείται σε αυτόν που έχει συντετριμμένη καρδιά και ταπεινό πνεύμα (Ησαΐας, νζ':15), όπως επιπρόσθετα αναφέρεται και στη γνωστή παραβολή που είπε ο Κύριος, η περίπτωση του τελώνη που ομολογούσε τα λάθη του, σε αντίθεση με την αυτοδικαίωση του Φαρισαίου (Λουκάς, ιη':9-14,.

Στην εκκλησιαστική ζωή, η προσευχή είναι ένα από τα τέσσερα πνευματικά στηρίγματα του χριστιανού και της εκκλησίας καθώς διαβάζουμε σχετικά την πρώτη αποστολική εκκλησία :

«Και ενέμενον εν τη διδαχή των αποστόλων, και εν τη κοινωνία, και εν τη κλάσει του άρτου και εν ταις προσευχαίς»

(Πράξεις, β':42). Τότε υπήρχε συνεχής και ένθερμη προσευχή και κατά συνέπεια αγιασμός,

με αποτέλεσμα ‘

του πλήθους των πιστευσάντων η καρδιά και η ψυχή ήτο μία

’ και ο Κύριος ενεργούσε θαυμάσια και έδινε πλούσια τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος (Πράξεις, δ΄:31-37).

Επί πλέον για την εποικοδομητική επικοινωνία του ανθρώπου με τον Θεό, ο Κύριος δίνει και σήμερα δωρεάν την επαγγελία του Αγίου Πνεύματος, ‘στους πιστεύοντας, αιτούντας και πειθαρχούντας. Το Άγιο Πνεύμα κάνει ένα θαυμαστό έργο στη προσευχή: **«Ωσαύτως δε και το Πνεύμα συμβοηθεί εις τας ασθενείας ημών ν̄ επειδή το τι να προσευχηθώ μεν ως πρέπει, δεν εξεύρομεν, αλλ’ αυτό το Πνεύμα ικετεύει υπέρ ημών ν̄ δια στεναγμών αλαλήτων. Ο δε ερευνών τας καρδίας εξεύρει τι είναι το φρόνημα του Πνεύματος, ότι κατά Θεόν ικετεύει υπέρ των αγίων»** (Ρωμαίους, η΄:26-27).

Ολοκληρώνοντας λέμε ότι σήμερα στην οικονομία της χάριτος που ζούμε, εποικοδομητική επικοινωνία του ανθρώπου με το Θεό πραγματοποιείται μόνο με την επίκληση του ονόματος και της χάριτος του Ιησού Χριστού και κάτω από την οδηγία και διοίκηση του Αγίου Πνεύματος. Αμήν.